

11

ต้นรับศาลา

คดีหมายเลขคำที่ ๒๖ / ๒๕๔๗

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๑๗ / ๒๕๔๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดลำพูน

วันที่ ๓๐ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ความอาญา

ระหว่าง { พนักงานอัยการจังหวัดลำพูน
นายรัช วัฒนากุล

โจทก์

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่

๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยซึ่งเป็นผู้ดำเนินการก่อสร้างกำแพงกั้นดินคอนกรีตเสริมเหล็กซึ่งเป็นอาคารตามกฎหมายด้วยตนเอง และได้ทราบคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายจากนายมนู ศรีประสาธ นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเวียงของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ทำการรื้อถอนกำแพงกั้นดินคอนกรีตเสริมเหล็กที่จำเลยดำเนินการก่อสร้างเกินกว่าเอกสารสิทธิครอบครองและรื้อเข้าไปในเขตแม่น้ำกวังอันเป็นกรณีไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ออกคั้งได้ โดยสร้างกำแพงด้านทิศเหนือรื้อถ้ายาว ๑๘.๒๐ เมตร

/ทิศใต้ยาว

๐ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

ทิศใต้ยาว ๒๑.๘๐ เมตร จำเลยไม่ยอมรื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยมีคดียุติในระหว่างการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เหตุเกิดที่ ตำบลเวียงของ อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ขอให้ลงโทษจำเลยตาม พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๔๐, ๔๒, ๖๖ ทวิ, ๖๘

จำเลยให้การปฏิเสธ

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของมีเขตพื้นที่ครอบคลุมตำบลเวียงของ อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ มีประกาศพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของ พ.ศ. ๒๕๔๒ ลงในพระราชกิจจานุเบกษา โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ลงประกาศเป็นต้นไปตามพระราชกิจจานุเบกษาเอกสารหมายเลข ๑ ระหว่างวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๕ ถึงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ นายบุญศรีประสาท ดำรงตำแหน่งเป็นประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของ ต่อมาในปี ๒๕๔๗ ตำแหน่งดังกล่าวเปลี่ยนชื่อเรียกเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยผลของกฎหมาย นายธวัช วัฒนากุล จำเลย และนางชนิกา วัฒนากุล เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๖๖๐๒ ตำบลเวียงของ อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน

/จำนวนเนื้อที่

O (๓๑ ทวิ)

สำนักงานศาลไ้

40/9

- ๓ -

จำนวนเนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๙๖ ^๕/_{๑๐๐} ตารางวา มีอาณาเขตด้านทิศตะวันตกติดแม่น้ำกวง
ในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๕ นายมนูพบว่าจำเลยให้คนงานก่อสร้างรั้วล้อมที่ดินด้านทิศเหนือ
ทิศใต้และทิศตะวันออก จึงมีหนังสือแจ้งให้จำเลยระงับการก่อสร้างและให้ดำเนินการ
ขออนุญาตก่อสร้างต่อองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของให้ถูกต้องก่อนตามหนังสือของ
องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕ เอกสารหมาย จ.๒
ในวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ จำเลยยื่นคำขอใบอนุญาตสร้างกำแพงกันดินคอนกรีต
เตรียมเหล็กบนที่ดินจำเลยด้านทิศเหนือ ทิศใต้และทิศตะวันออก เพื่อใช้แบ่งแนวเขตที่ดินมี
ความยาวรวม ๑๓๕ เมตร ตามคำขออนุญาต แบบแปลนก่อสร้างและโฉนดที่ดินเลขที่
๒๖๖๐๒ เอกสารหมาย จ.๓ ในวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๕ นายมนูในฐานะประธาน-
กรรมการบริหารองค์การ-บริหารส่วนตำบลเวียงของออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารกำแพง
กันดินให้จำเลยตามที่ขอ ระบุให้จำเลยเป็นผู้ควบคุมงาน อนุญาตตามที่ดินแนวเขตที่ขอ
มีข้อกำหนดห้ามมิให้จำเลยก่อสร้างเกินแนวเขตที่ดินและที่สาธารณประโยชน์ตามใบอนุญาต
ก่อสร้างกำแพงกันดินและแบบแปลนแนบท้ายเอกสารหมาย จ.๕ ในเดือนตุลาคม ๒๕๔๕
นายมนูมอบให้นายแคนชัยไปตรวจสอบการสร้างกำแพงกันดินของจำเลย พบว่าจำเลยให้
คนงานสร้างกำแพงกันดินเกินแนวเขตโฉนดที่ดินที่อนุญาตด้านทิศตะวันตกที่ติดแม่น้ำกวง

/รูก้าเจ้า

๐ (๑๑ ทวิ)

- ๔ -

สำหรับศาลใช้

รุกกล้าเข้าไปในเขตที่ดินสาธารณะประโยชน์และที่ดินของแม่น้ำกวัง ด้านทิศเหนือรุกกล้าเข้าไป ๑๘.๒๐ เมตร ทิศใต้รุกกล้าเข้าไป ๒๐.๘๐ เมตร ตามแบบแปลนผนังกันดินถมและภาพถ่ายแสดงกำแพงคอนกรีตเสริมเหล็กที่รุกกล้าหมาย จ.๖ ถึง จ.๗ นายมนูจึงมีหนังสือแจ้งให้จำเลยรื้อถอนกำแพงกันดินที่เกินเอกสารสิทธิภายใน ๗ วัน ตามหนังสือขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียงยอง ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๕ เอกสารหมาย จ.๘ จำเลยไม่ยอมรื้อถอน นายมนูมีคำสั่งห้ามจำเลยใช้อาคารหรือยินยอมให้บุคคลอื่นใช้อาคารที่อาจเป็นภัยอันตรายตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง และให้รื้อถอนแนวกำแพงกันดินที่เกินแนวเขตโฉนดที่ดิน จำเลยทราบคำสั่งแล้ว ตามคำสั่งลงวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๖ และหนังสือแจ้งคำสั่ง ลงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๖ เอกสารหมาย จ.๙ แต่จำเลยยังคงไม่ยอมรื้อถอน นายมนูจึงมีคำสั่งตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง ให้จำเลยรื้อถอนกำแพงคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้างเกินสิทธิครอบครองให้แล้วเสร็จภายใน ๓๕ วัน จำเลยทราบคำสั่งดังกล่าวในวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ แต่ยังคงไม่ยอมรื้อถอน ตามคำสั่งลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ และหนังสือแจ้งคำสั่ง ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เอกสารหมาย จ.๑๐ จำเลยไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จังหวัดลำพูนภายในกำหนดระยะเวลา ๓๐ วัน ในวันที่ ๑๐

/พฤษภาคม

O (๓๑ ทวิ)

- ๕ -

สำหรับศาลใช้

พฤษภาคม ๒๕๔๖ นายมนูญใจไปร้องทุกข์ต่อพันตำรวจโท ดุษฎี ศรีสุวรรณ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำพูนให้ดำเนินคดีจำเลย พนักงานสอบสวนหมายเรียกจำเลยให้ไปพบและแจ้งข้อกล่าวหาว่าไม่รื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น จำเลยให้การปฏิเสธ ในวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๖ จำเลยยื่นอุทธรณ์คำสั่งทางการปกครองของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จังหวัดลำพูน ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีคำวินิจฉัยว่าคำสั่งของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของชอบด้วยกฎหมายแล้ว จำเลยทราบคำวินิจฉัยดังกล่าวแล้ว ตามสรุปบันทึกคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตราชการส่วนท้องถิ่นในจังหวัดลำพูน ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๖ และหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ เอกสารหมายเลข จ.๑๔. หลังถูกแจ้งความดำเนินคดีจำเลยยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างกำแพงกันดิน แต่องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของไม่ออกใบอนุญาตให้

จำเลยนำสืบว่า ในปี ๒๕๔๓ จำเลยและนางธนิตาร่วมกันซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๖๖๐๒ มาจากนายสุรเดช ดันเรืองพร และนางพนมพร ดันเรืองพร ขณะที่ซื้อมาที่ดินด้านทิศตะวันตกซึ่งติดกับแม่น้ำกวงมีที่งอกริมคลองอยู่แล้ว ในวันที่ ๕ สิงหาคม

/๒๕๔๔

O (๓๑ ทวิ)

- ๖ -

สำหรับศาลใช้

๒๕๔๕ จำเลยยื่นคำขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดลำพูนออกโฉนดที่ดินส่วนที่เป็นสิ่งอกริมตลิ่งให้ ตามคำขออออกโฉนดที่ดินเอกสารหมายเลข ๑๒ ต่อมาภายหลังจำเลยเห็นว่าจำเลยได้กรรมสิทธิ์ในสิ่งอกริมตลิ่งโดยผลของกฎหมายไม่จำเป็นต้องขออออกโฉนดเพิ่มเติมอีก จึงขอยกเลิกคำขออออกโฉนดที่ดินตามหนังสือขอยกเลิกคำขออออกโฉนดที่ดินของจำเลย ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เอกสารหมายเลข ๑๕ ในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ จำเลยยื่นคำขอใบอนุญาตสร้างกำแพงกันดินเพื่อแบ่งแนวเขตที่ดิน หลังได้รับใบอนุญาตจำนวนสร้างรั้วล้อมรอบที่ดินด้านทิศเหนือ ทิศใต้และทิศตะวันออก ส่วนด้านทิศตะวันตกซึ่งติดกับแม่น้ำกาหลงได้สร้างกำแพงกันดินจากหลักเขตโฉนดที่ดินด้านทิศเหนือและทิศใต้เข้าไปในส่วนที่เป็นสิ่งอกริมตลิ่ง ต่อมานายบุญมีหนังสือแจ้งให้จำเลยรื้อถอนกำแพงกันดินรวม ๓ ครั้ง ในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๖ จำเลยยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างกำแพงกันดินเพิ่มเติมในที่ดินซึ่งเป็นสิ่งอกริมตลิ่งทั้งสองด้าน แต่องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของไม่อนุญาต อ้างว่าที่ดินส่วนที่ขออนุญาตก่อสร้างไม่มีโฉนดที่ดิน หนังสือรับรองการทำประโยชน์หรือแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.๑) จำเลยยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งของประธานกรรมการบริหารองค์

การบริหารส่วนตำบลเวียงของต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จังหวัดลำพูน

ตามอุทธรณ์คำสั่ง ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๖ เอกสารหมายเลข ๑๔ ต่อมา

/คณะกรรมการ

๐ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาล

- ๓ -

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จังหวัดลำพูน มีคำวินิจฉัยว่าคำสั่งของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของชอบด้วยกฎหมายแล้ว จำเลยเห็นว่าคำสั่งของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จังหวัดลำพูนไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองเชียงใหม่ให้มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ตามสำเนา คำฟ้องคดีหมายเลขดำที่ ๒๓๑/๒๕๔๖ ของศาลปกครองเชียงใหม่ เอกสารหมายเลข ๑ ปัจจุบันคดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณา จำเลยสร้างกำแพงกันดินรูก้าเข้าไปเพราะเห็นว่าที่ดินส่วนดังกล่าวเป็นทั้งอกริมตลิ่งและเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลย

พิเคราะห์พยานหลักฐานที่โจทก์จำเลยนำเสนอและไม่ได้แย้งกันแล้ว ข้อเท็จจริง

เบื้องต้นฟังได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของมีเขตพื้นที่ครอบคลุมทั้งตำบลเวียงของ
ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ มีพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร
พ.ศ. ๒๕๒๒ บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของด้วย ขณะเกิดเหตุ นายบุญ
ศรีประสาธ เป็นประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของซึ่งภายหลัง
เปลี่ยนชื่อเรียกเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของ ดังนั้น ขณะเกิดเหตุ นายบุญ
ศรีประสาธ เป็นประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของซึ่งเป็นหัวหน้าผู้บริหารองค์การ-

/บริหารส่วนตำบล

๐ (๓๑ ทวิ)

- ๘ -

สำนักวิชา

บริหารส่วนตำบลเวียงของจึงเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ จำเลยและนางธนิศาเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๖๖๐๒ ตำบลเวียงของ อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน มีอาณาเขตด้านทิศตะวันตกขนานติดกับ แม่น้ำกวาง เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๕ นายมนูในฐานะประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงของออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารกำแพงกั้นดินคอนกรีตเสริม เหล็กบนที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่จำเลย ตามใบอนุญาตก่อสร้างอาคารกำแพงกั้นดินและ แบบแปลนแนบท้ายเอกสารหมาย จ.๕ ถึง จ.๖ มีเงื่อนไขว่าห้ามสร้างกำแพงกั้นดินเกินแนว เขตที่ดินและที่สาธารณประโยชน์ หลังได้รับใบอนุญาตจำเลยสร้างกำแพงกั้นดินคอนกรีต เสริมเหล็กเกินจากหลักเขตโฉนดที่ดินด้านทิศเหนือล้ำเข้าไปในที่ดินส่วนที่ติดกับแม่น้ำกวาง ยาว ๑๘.๒๐ เมตร ด้านทิศใต้ยาว ๒๐.๘๐ เมตร ในวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ นายมนู มีคำสั่งให้จำเลยรื้อถอนอาคารตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง โดยสั่งให้จำเลยรื้อถอนกำแพง กั้นดินคอนกรีตเสริมเหล็กที่สร้างเกินสิทธิครอบครองให้แล้วเสร็จภายใน ๓๕ วัน จำเลย ทราบคำสั่งดังกล่าวในวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ครบกำหนดระยะเวลาตามคำสั่ง ดังกล่าวในวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๖ แต่จำเลยไม่ได้รื้อถอน ในวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๖ นายมนูร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำพูนให้ดำเนิน

/คดีจำเลย

O (๓๑ ทวิ)

- ๑๐ -

สำหรับศาลใช้

เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ ที่โจทก์ฟ้องและขอให้ลงโทษนั้น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๖ ทวิ วรรคหนึ่ง วรรคสอง, ๖๘ มีระวางโทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนี้ ผู้ฝ่าฝืนยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินสามหมื่นบาทจนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หากผู้กระทำความผิดเป็นผู้ดำเนินการต้องระวางโทษเป็นสองเท่า โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับวันเวลาที่จำเลยกระทำความผิดว่า ระหว่างวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๖ จนถึงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๖ จำเลยทราบคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้รื้อถอนแล้ว แต่มิได้รื้อถอนตามคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นกรณีไม่อาจทราบได้แน่ชัดว่าจำเลยทราบคำสั่งในวันใดและเริ่มฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในวันใด เช่นนี้ หากฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องจริงศาลก็ไม้อาจจะลงโทษปรับจำเลยเป็นรายวันตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ได้ โจทก์ทราบข้อเท็จจริงว่าจำเลยทราบคำสั่งในวันใดและฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในวันใดอยู่ก่อนแล้ว แต่ก็ไม่ได้บรรยายไว้ในฟ้องให้แจ้งชัดพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี คำฟ้องของโจทก์จึงไม่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) แม้ว่าโจทก์จะนำสืบในชั้นพิจารณาให้ฟังได้ว่าจำเลยทราบคำสั่งในวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ และจำเลยไม่รื้อถอนภายในกำหนด ๑๕ วันก็ตาม ก็ไม่ทำให้

/คำฟ้องที่ไม่

๐ (๑๑ ทวิ)

- ๑๑ -

สำหรับศาลใช้

คำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ของโจทก์กลับกลายเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายไปได้ เมื่อไม่อาจ
ลงโทษจำเลยได้เพราะเหตุคำฟ้องของโจทก์ไม่สมบูรณ์แล้วจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในปัญหาอื่นอีก

ข้าพเจ้า นาย ก. ฟ้อง./

นายไพฑูรย์ อัยมา

นางอุไรรัตน์ น้อยสุวรรณ

กมลฤดี พิมพ์/ทาน